

הלכות מעשה הקרבנות פרק יט

א. אין המעלה בחוץ חייב, עד שיעלה לראש המזבח שיעשה בחוץ; אבל אם העלה על הסלע, או על האבן פטור: שאין קרוי קרבן אלא על המזבח, ואף על פי שהוא בחוץ שנאמר "ויבן נח מזבח" (בראשית ח, כ). ואינו חייב עד שיעלה לה, שנאמר "לעשות אתו, לה" (ויקרא יז, ט).

ב. אינו חייב אלא על העלית דבר הראוי לאשים או למזבח, כגון העולה שנאמר "אשר-יעלה עלה" (ויקרא יז, ח): מה עולה, שראויה לאשים אף כל שראוי לאשים, הוא שחייבין על העליתו בחוץ.

ג. מכאן אמרו חכמים, הזורק את הדם, או המקטיר אברי עולה, או אמורין, או קמץ, או לבונה, או קטרת, או מנחת כוהנים, או מנחת נסכים, או המנסך שלשת לוגין יין, או שלשת לוגין מים, בחוץ חייב, שנאמר "לא יביאנו, לעשות אתו" (ויקרא יז, ט): כל המתקבל בפנים, חייבין עליו בחוץ.

ד. אבל הזורק שירי הדם בחוץ, אפלו שירי דמים הפנימיים פטור: שזריקת שירי הדם שירי מצוה הם, ואינן מעכבין. וכן המנסך מים או יין פחות משלושה לוגין בחוץ פטור, בין בשאר ימי השנה בין בחג: הואיל וחסר השעור, הרי אינן ראויין להתקבל בפנים.

ה. וכן המעלה מבשר חטאת, מבשר אשם, מבשר שלמים, בין שליחיד בין שלצבור, משירי מנחות, משתי הלחם, מלחם הפנים, בחוץ פטור: שכל אלו ראויין לאכילה, לא לאשים.

ו. המעלה את הבהמה בלה בחוץ חייב מפני האמורין, ואף על פי שלא הפרישן: אין בשר הזבח חוצץ, וכאלו הקטיר האמורין בפני עצמן. אבל המעלה מנחה שלא נקמצה פטור, שאין הקמץ ברור ומבדל; קמצה, וחזר קמצה לתוכה, והקריב בלה בחוץ חייב.

ז. היוצק, והבולל, והפותת, והמולח, והמניף, והמגיש, והמסדר את השלחן, והמטיב את הנרות, והקומץ, והמקבל דמים, בחוץ פטור: לפי שכל אחד מאלו אינו גמר עבודה, ונאמר "אשר-יעלה עלה" (ויקרא יז, ח). מה העליה, שהיא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה, חייבין עליו.

ח. פרה אדמה ששרפה חוץ ממקום שרפתה, וכן שעיר המשתלח שהקריבו בחוץ אחר שהתודה עליו פטור: שנאמר "ואל-פתח אהל מועד, לא יביאנו" (ויקרא יז, ט) כל שאינו ראוי לבוא אל פתח אהל מועד, אין חייבין עליו.

ט. אבל קדשים פסולין, שהיה פסולן בקדש אם העלה מהן בחוץ, חייב. כיצד: כגון הלן, והיוצא, והטמא, ושנפסל במחשבת העובד שכלן נשרפין, כמו שיתבאר בהלכות פסולי המקדשין אם עבר והעלה מהן בחוץ, חייב: שנאמר "לעשות אתו, לה" (ויקרא יז, ט) כל הנעשה לה' חייבין עליו, ואלו נעשו לה'.

י. כל דבר שחייבין על העליתו בחוץ כיון שהעלה ממנו כזית בחוץ, חייב: בין שהעלה בפנים תחלה, ושיר ממנו כזית והעלהו בחוץ, בין שהניח הכל בפנים, ולקח ממנו כזית והעלהו בחוץ.

אבל אם חסר אותו דבר הקרב כל שהוא בפנים, והעלה שאריתו בחוץ פטור.

יא. פיצד: הקמץ או הלבונה, והאמורין, והעולה, ומנחה הנשרפת, והנסכין, שחסרו מקצתם בפנים, והקריב שאריתן בחוץ פטור: שהרי נאמר "לעשות אתו" (ויקרא יז, ט) על השלם הוא חייב, ואינו חייב על החסר. הוציאו שלם, וחסר בחוץ, והעלהו הרי זה ספק, לפיכך אינו לוקה.

יב. העלה אבר שאין בו פזית בשר, והיה העצם משלימו לכזית חייב, מפני שהוא מחבר; היה מלח משלימו לכזית הרי זה ספק, לפיכך אינו לוקה. ועולה ואמוריה, מצטרפין לכזית.

יג. העלה, וחזר והעלה חייב על כל אבר ואבר. זרק והעלה, חייב שתיים: שהרי חלק הפתוב בין מעלה לעושה שהרי נאמר "אשר-יעלה עלה" (ויקרא יז, ח), ונאמר "לעשות אתו" (ויקרא יז, ט). העלה אבר חסר, פטור שנאמר "לעשות אתו", על השלם הוא חייב. שנים שאחזו באבר, והעלוהו בחוץ חייבין: שנאמר "איש איש . . . אשר-יעלה עלה" (ויקרא יז, ח) אפלו איש ואיש שהעלו, חייבין.

יד. הזורק מקצת מתנות בחוץ, חייב. המקבל דם חטאת בכוס אחד, נתן ממנו בחוץ, וחזר ונתן בפנים חייב על הנתן בחוץ, שהרי כלו ראוי לקרב בפנים; ואם נתן ממנו בפנים, וחזר ונתן בחוץ פטור, מפני שהן שירים. אבל אם קבל בשתי כוסות, בין שנתן שניהן בחוץ, או אחד בחוץ ואחד בפנים, או אחד בפנים ואחד בחוץ הרי זה חייב.

טו. הקמץ והלבונה שלמנחה, שהקריב אחד מהן בחוץ, או הקריב האחד בפנים והשני בחוץ חייב; וכן שני בזפי לבונה שללחם הפנים, שהקריב אחד מהן בחוץ, או אחד בפנים ואחד בחוץ חייב.

טז. מי ששחט קדשים בזמן הזה, והעלה חוץ לעזרה חייב: מפני שהוא ראוי לקרב בפנים שהרי מתר להקריב, אף על פי שאין בית, שקדשה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבוא, כמו שבארנו.

יז. השוחט קדשי גוים בחוץ, חייב; וכן המעלה אותן בחוץ. והגוים מתרין להקריב עולות לה', בכל מקום והוא, שיקריבו בבמה שייבנו. ואסור לסיען, ולעשות שליחותן שהרי נאסר עלינו להקריב בחוץ; ומתר להורות להם, וללמדם היאך יקריבו לשם האל ברוך הוא.